

Păstorul și țânțarul

Alecu Donici

Păstorul liniștit

Dormea la umbră vara pe câini nădăjduit;
Iar șarpele din iarbă, cu limba-i pierzătoare,
Era acum aproape păstorul să omoare.
Dar un țânțar, de milă pătruns și îndemnat,

Pe somnoros în frunte

Așa l-au înghimpat,
Încât, sărind el iute,
De șarpe el s-au ferit,

Însă, cu-ntâi mișcare, țânțarul au turtit.

Un slab pe un puternic când vrea ca să-l trezească
La adevăr de care el nu e bucuros,
Prin buna faptă poate să se primejduiască,
Ca un țânțar milos.